

MONIKA SMOLKOVÁ

Skarlet

MOTÝL

Skarlet

MONIKA SMOLKOVÁ

Skarlet

VYDAVATELSTVO MOTÝL

SKARLET

Copyright © Monika Smolková, 2023

Zodpovedný redaktor: René Beláček

Obálka a grafická úprava: Zuzana Ondrovičová, Milan Malý

Ilustrácia: stock.adobe/NAITZTOYA

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2023

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, ani nijakými prostriedkami bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-346-0

*Venujem každej verzii teba,
pretože práve tvoja temnota
dáva vyniknúť svetlu,
ktorým meníš svet.*

1

Večer, tma, samota. Ďaleko od ľudí, len tak, na zabudnutom okraji mesta – presne tam, v starej plesnivej budove, našiel útočisko Oto so svojou rodinou. Napriek tomu, že sa na mieste usídlili pekných pár rokov dozadu, vyzeralo to tam stále rovnako zle. Horšie než zle. Bez náznamu rodinnej idylky. Bez snahy niečo zlepšiť. Bez nádeje.

Dnešný večer sa nijako výnimočne neodlišoval – Oto sedel vo svojom tmavom laboratóriu, najprv niečo čítal, vzápätí čosi zapisoval, a neustále si nezmyselne mrmlal popod nos. Len ťažko by ste uhádli jeho pravý vek, zanedbaný zovňajšok mu pridával pekných pár rokov. Vo vlasoch sa mu hmýrili chumáčiky prachu, akoby sa i on sám stal inventárom miestnosti a hnil spolu s ňou. Na rukách mal zaschnuté škvrny od atramentu a necítil potrebu ich zmyť. Očividne ho podobné malichernosti netrápili.

„Keď použijeme roztok glukózy a pridáme vzorku číslo 53...“ premýšľal nahlas so zatvorenými očami. Kruhy pod nimi boli výsledkom mnohých prebdených nocí, rovnako ako aj tejto. Oto považoval spánok len za

otravný prežitok a hlavnú prekážku pri jeho dôležitej výskumnej práci. Prežíval na nezdravom množstve kávy, zanedbanej strave a pofidérnych látkach, ktoré do tela dostával rôznymi spôsobmi.

Vyzeralo to tam ako zo strašidelného filmu. Svetlo nepravidelne blikalo. Nikto netušil, že v tejto opustenej budove niekto býva. Na zapratanom pracovnom stole ležali rôzne sklíčka, pracovné nástroje, tekutiny, prášky, papiere s takmer nečitateľným rukopisom a dokonca aj flaky, ktoré nápadne pripomínali krv. Oto sa v tomto prostredí cítil príjemne, veď celé to sám vybudoval. Všetko bolo presne na mieste. Nikdy neupratoval.

Jeho manželka sa vyšla nadýchať trochu čerstvého vzduchu. Dlhodobý pobyt v nehygienickom prostredí a množstvo stresu či iných emócií sa už podpisovalo na jej zdraví. Zašlá krása ostala predmetom fotografií, ktoré jej muž aj tak dávno zničil. Terezina večerná prechádzka mu tentoraz výnimočne neprekážala, nechá ju poriadne sa nadýchať. Hlavne, aby sa včas pripravila asistovať mu pri skúške novej kapsuly, na ktorej pracoval už pár mesiacov. Pri troche šťastia sa mu nebude veľmi pliesť pod nohy a zavádzať, ako to vedela azda iba ona. Ach, ako ho niekedy len vedela rozčúliť! Ruka ho svrbela, len čo na to pomyslel.

V posledných dňoch drel od svitú do mrku a práca ho úplne ovládla. Cítil to v kostiach – jeho drina mala už onedlho priniesť výsledky. Musela.

Pri spomienke na posledný pokus mu sklenená ampulka v ruke plačlivo praskla a jeho tvár pokropila farebná smradľavá tekutina. Našťastie nepredstavovala nebezpečenstvo – a to sa dalo povedať len o veľmi málo veciach v jeho provizórnom laboratóriu. Tentoraz však nenadával, nezhadzoval knihy, neupokojoval sa tekutinou v striekačke, ba ani nikoho neokríkol. Ani nikomu neublížil. Tak sa približoval k začatiu svojich plánov, že mu táto malá nehoda výnimočne neskazila náladu.

Pravdupovediac, jeho plány sa už rozbehli.

2

V centre mesta vybuchla ďalšia budova.

Tím agentov vezúci sa v čiernej dodávke zborovo zanadával. Hodiny strávené v práci vyleteli do vzduchu spolu so smrtiacou výbušninou. Povyskakovali ešte za jazdy a bežali ako o život. Ráznymi skokmi si kliesnili cestu, až všade navôkol odlietaval štrk. Zatiaľ čo ľudia v hystérii utekali z osudného miesta, skupina agentov sa pomedzi nich predierala smerom k obrovskému dymovému kúdoľu, ktorý postupne znečisťoval ovzdušie v okolí. Na miesto výbuchu prišli neskoro, no nepriznali si to. Katastrofe nedokázali predísť, hoci pracovali veľmi odhodlane. Tentoraz však nemohli dopustiť, aby im páchatel unikol.

Alebo páchatelia.

Do ulíc sa neustále hrnuli davy ľudí, vzduchom sa niesol krik, prach a panika. Atmosféru ešte zhuštil dym zmiešaný s krvou. Okolie akoby pulzovalo pod váhou všetkých emócií, ktoré ho prepĺňali. Beznádej. Strach. Strata.

Jeden z agentov, vysoký muž so šatkou previazanou cez ústa a nos, si vymenil pohľad s kolegyňou a prikývol.

So zbraňou v ruke postupoval k hlavnému vchodu. Pohyboval sa tak prirodzene, že si ani neuvedomoval polovicu úkonov, ktoré robil. Cvičil a pracoval na sebe hádam polovicu života. V ten večer dúfal, že sa nezmýlili. Už mali po krk všetkých vybuchnutých budov v meste. Kvantum zranených. Priveľa mŕtvych.

Akcia prebehla rýchlo a bez následkov, ukázkovo ako z učebnice. Dokonca neboli nútení vystreliť. Po mesiacoch pátrania sa tím konečne nemusel sťažovať či utápať v alkohole. Vykonal poctivú prácu.

Dolapili páchatela.

3

O brovská hala oplývala čistou temnotou. Tma novu naplnila noc podivnou atmosférou a ani stropnými oknami dnu nepreniklo žiadne svetlo. Dlažba bola klzká, pokropená dažďovou vodou, ktorá presakovala cez krehkú strechu. Naprieč stáli tréningové figuríny. Na prvý pohľad vyzerali, akoby ich tam niekto poukladal v náhodných rozostupoch a pozíciách. Hýbali sa roboticky a nemotorne, no predsa kmitali hore-dole podľa Otovho želania, ktorý v ruke zvieral ovládač a na ich pohyby sa díval so strašidelným úškrnom na tvári.

Medzi figurínami v strede miestnosti stála mladá útla červenovláska. Svaly mala napnuté, telo spevnené a hlavu zaklonenú v nádeji, že sa do jej tela dostane čo najviac kyslíka. Uvedomovala si závažnosť dnešného večera. Mnohé sa malo vyriešiť. Obklopovala ju tma, nič nevidela, no oči nechávala otvorené. Vedela, aká je jej úloha.

Obzrela sa, hoci ľudské oko by v tej tme sotva videlo. Počula kohosi vojsť na balkón. Bola si istá, že ju sledovali. Blížil sa začiatok. Tentoraz nesmela sklamať.

Ponaťahovala si ruky a odhrnula vlasy z tváre. V hlave si opakovala zásady a snažila sa upokojiť – srdce sa jej spomalilo, zhlboka vydýchla. Dnes to určite vyjde, nič iné si nepripúšťala.

* * *

Oto si sadol vedľa manželky a podal jej okuliare s nočným videním. Nechcel ju predsa ukrátiť o zážitok zo svojho úspechu. Roztrasenými rukami si ich nasadila na oči a keď uvidela dievčinu medzi ozbrojenými figurínami, zatajila dych a zahryzla si do pery. Na jazyku pocítila kovovú chuť, žalúdok sa jej stiahol úzkosťou. Cítila ťažobu na srdci, že jej nedokáže nijako pomôcť.

V ten večer sa chystali preskúmať novú kapsulu, ktorú Oto konečne dokončil. Vkladal do nej veľké nádeje a Tereza sa skutočne bála, čo by nasledovalo, keby nefungovala. Ešte viac sa však bála, že fungovať bude. Potlačila slzy a potichu potiahla nosom, aby ju Oto nepočul. Jeho sústredenie však smerovalo na dievča medzi figurínami.

„Môžeme začať. Použi kapsulu,“ povedal rozvážne Oto, keď si urobil pohodlie. Jeho hlas preletel priestorom a zmenil sa na ozvenu. Rukou v päť si podoprel bradu a prižmúril oči.

* * *

Červenovláska v strede chodby opäť zhlboka vydýchla. V ruke držala predmet vo veľkosti obyčajnej mince.

Vyhodila ho párkrát do vzduchu nacvičeným pohybom, ktorý jej prsty po všetkých skúsenostiach už dokonalo poznali. Neodvážila sa váhať, otcove slová zneli jasne.

Mincu vložila do kovového prístroja, ktorý mala pevne pripevnený okolo krku. Pri pohľade z diaľky sa zdalo, že ide len o zvláštny šperk, extravagantný náhrdelník či azda netradičný módny výstrelok. Kus prepracovaného kovu mal však omnoho väčší význam.

Bála sa. Zo skúsenosti vedela, že to nesmie dať najavo. Strach bol tabu. Strach jej zakázali. Jej otec ju nechal skúšať toľko rôznych kapsúl, že veľká časť z týchto skúšok nedopadla dobre. V drvivej väčšine prípadov to bolelo. Vždy to bolelo. Nenávidela, keď ležala na zemi a zvíjala sa od bolesti zmiešanej s bezmocnosťou čokoľvek spraviť, kým sa na ňu otec nahnevane a sklamane pozeral. Neznášala to, ba priam nenávidela. Len pri pomyslení na posledné skúšky sa jej zatočila hlava a musela sa upokojiť. To ona mohla za tie zlyhania, nikto iný, len ona. Mala byť silnejšia. Mala spraviť niečo inak, aby fungovali. Mala prekonať bolesť. Nemala byť bezmocná. Zaslúžila si trest. Dnes sa musí viac snažiť. Dnes to zvládne.

Kapsula v prístroji na dievčinom krku sa rýchlo rozpustila a dostala sa priamo do jej tela. Cítila, ako cez krčnú tepnu prúdi do krvi akási cudzorodá látka. V tomto prípade vyžarovala teplo, čo považovala za lepší prípad. Niektoré kapsuly chladili, iné pôsobili neutrálne, pár z nich prinieslo kruté utrpenie.

Zmenu zacítila o niekoľko sekúnd. Presne vedela, čo má robiť. Bez váhania vzala dve kapsuly, ktoré mala pripevnené v zvláštnom zásobníku na hrudi, a zasadila si ich do otvorov na zápästiach bez toho, aby vydali akýkoľvek zvuk. Naučila sa pracovať potichu.

Postupne jej telo zaliala energia.

Prudko sa otočila a skrčila. Jedna z figurín sa svižne zahnila ozubenou palicou, no ona sa jej úspešne vyhla. Aj napriek tomu, že všade panovala tma, figurínu počula prichádzať. Počula všetko. Keby mala čas zastaviť a zamyslieť sa, možno by zistila, že počula až príliš. V obklopení útočiacich figurín si však takýto luxus nemohla dovoliť. Čakali ju iné povinnosti.

Jej zmysly akoby dostali motivačný kopanec. Tma sa nedala poraziť, no ona hneď vedela, že táto kapsula pomôže v inej situácii aj za svetla. Usmiala sa. Zatiaľ sa jej táto kapsula páčila, v niečom jej naozaj pomohla. Na celom tele cítila vibrácie okolia, až z toho mala husiu kožu. Brneli jej brušná prstov.

Vytrhla figuríne palicu a jedným švihom jej zoťala hlavu. Pokropil ju motorový olej a pod nohami jej zaškrípali rozletené súčiastky. Svižná otočka znamenala, že ďalšia figurína prestala fungovať kvôli diere v hrudi. Vytvorila ju úderom holou rukou. Skok, dva kroky dopredu, to všetko za úplnej tmy, no s dokonalým sebavedomím a absolútnou sebakontrolou. Tma patrila jej, nič jej nemohlo stáť v ceste za víťazstvom. Ďalšiu figurínu

preskočila a po presne mierenom premete dopadla na chrbát inej. Rozpárala ju nechtami na malé franforce. Tú figurínu už nespojzdní nikto.

Milovala dni, keď kapsuly fungovali.

Napriek dokonalej tme zlikvidovala všetky figuríny. Čím viac sa jej darilo, tým rýchlejšie, seabedomejšie a šťastnejšie sa pohybovala. Neutrpela žiadne zranenie, sotva sa zadýchala. Oplývala perfektnou kondíciou.

Posledná zúbožená figurína sa zniesla na zem so zvukom ďalekého výbuchu kdesi v meste. Dievčine sa zatriasla zem pod nohami, hoci výbuch zaznel z poriadnej dialky. Celým telom jej prebehli zimomriavky.

* * *

Otovi sa na tvári usadil blažený úsmev. Jeho dcéra stála víťazoslávne na tmavej chodbe a okolo nej sa váľalo minimálne pätnásť zničených figurín. Lial sa z nich olej a iné mechanické tekutiny, od ktorých mala dolepené celé ruky a ústa. Stála tam prikrčená s rozpaženými rukami a vycerenými ostrými zubami, obtiahnutá kombinéza kopírovala pohyby jej rýchlo sa dvíhajúcej hrude. Adrenalín jej do tela posielal potrebný prísun kyslíka a zároveň nahradzoval vydanú energiu. Čakala na otcove rozkazy, pripravená vykonať čokoľvek, o čo ju požiada. Nie, nepožiada. Čo jej surovo prikáže.

Oto vedel, že jeho plán môže dosiahnuť novú métu.

Rozhodol sa ho zrealizovať hneď.

4

„Kto vám teda pomáhal?!“ spýtala sa blondavá agentka asi piatykrát za uplynulú minútu. Akcia v meste sa im viac-menej podarila a tím chytil bombového zločincina, no vedeli, že v tom nemohol ísť sám. Keďže v posledných mesiacoch sa s nimi zahrávali, pomaly im dochádzala trpezlivosť.

„Viete, čo mi môžete,“ veľkodušne odpovedal zatknutý.

Agentka sa oprela na stoličke a chytila sa za spánky. Už jej z toho išla rupnúť hlava. Zadržanému by najradšej dala päšťou medzi oči, no na poslednom školení jej jasne vysvetlili, že to robiť nesmie. Už viac nie. Nič si neželala viac ako nový prípad vraždy či únosu, dokonca by jej nevadila ani krádež. Len už žiadne výbuchy.

„Môžeme vás poslať do väzenia,“ ozval sa agent, ktorý sa tiež nachádzal v miestnosti.

Počas výsluchu mlčky stál v rohu, až sa na neho zabudlo. Agent vyzeral mlado, pravdepodobne ho zamestnali len prednedávnom, no prinášal výsledky. Veď aj

samotného páchatela chytil práve on. Napriek tomu, že ani raz nevystrelil, s páchatelom nezaobchádzal v rukavičkách, o čom svedčili modriny na ich telách.

„To mi je jasné, nie som blbý,“ zasmial sa.

„Myslím, že sa vám tam bude páčiť,“ povedal agent a pousmial sa. Odsunul voľnú stoličku a pomaly si na ňu sadol. Mal pevnú atletickú postavu a výraz mladého rebela, ktorý práve vyparatil kanadský žartík.

„O tom nepochybujem,“ zaškeril sa zatknutý.

„Otvorený dvor na socializáciu, spoločná jedáleň, spolubývajúci na izbe, spoločné sprchy a otrávení dozorcovia, ktorým sa už nechce rozháňať ďalšie bitky. Ema, povedz, koľko má Severná väznica nemocničných lôžok?“

„Myslím, že sú tam dve alebo tri,“ odpovedala s úsmevom a prekríženými rukami na hrudi.

„To nie je veľa,“ zaškeril sa zatknutý.

„To naozaj nie je. No ja som počul, že bitky sú tam na dennom poriadku,“ povzdychol si agent a zatváril sa zamyslene. Vedel, že rozohral víťaznú hru. Týpkovi sediacemu pred ním v putách dával maximálne desať minút, kým z neho vypadne meno konštruktéra bômb, ktoré vyhodili do vzduchu už štyri budovy v meste. Dobre vedel, že muž na to nemal dostatočnú mozgovú kapacitu.

„Áno, Oliver. Je tam veľa bitiek,“ ozvala sa po chvíli ticha Ema. Pochopila, akú hru začal hrať jej kolega. Ako

pracovní partneri fungovali zohrane. „Nepotrebuju viac lôžok, pretože ľudí odtiaľ vyvážajú v čiernych vreciach.“

„Viem, čo tu na mňa skúšate,“ skočil im do reči zatknutý. Pomrivil sa na stoličke, reťaz na putách vydala smutný zvuk. „Chcete ma naľakať, aby som vám niečo prezradil. No zo mňa nič nedostanete.“

„Kedy sme naposledy navštívili Severnú?“ spýtala sa Ema a prižmúrila oči, akoby sa snažila spomenúť si. Ukazovák si poklopala po brade.

„Nepamätáš si? Pred mesiacom sme tam viezli Dona Maliara. Presúvali sme ho do väznice s vyšším stupňom stráženia po tom, čo urobil svojmu spolubývajúcemu,“ odpovedal Oliver. Zatknutý sa znova zahniezdil. Oliver sa musel premáhať, aby sa neprezradil prílišným úsmevom.

„Don Maliar?“ spýtal sa zatknutý. „O ňom som ešte nepočul.“

„Nepočul si o ňom? To vážne? Týpek asi trikrát väčší ako ja. Plecia má ako vlašský orech. Možno trochu tupý, no zato odhodlaný a silný. Zavreli ho za viacnásobnú vraždu. Prezývku mu vymysleli médiá. Svoje obete zmlátil takým štýlom, že ich telá hrali všetkými farbami. Dokonca boli viditeľné aj na čiernobielych fotkách.“

„Vtipné,“ povedal zatknutý bez emócie.

„Každému sa predsa vráti, čo spravil,“ povzdychla si Ema. „Karma.“

„Presne. Chudák Don Maliar.“

„Čo sa stalo?“ zaujímal sa zatknutý. Mali ho, Oliver o tom nepochyboval. Potvrdzovalo to jeho teóriu, že zatknutý naozaj nepatrí medzi najbystrejšie stvorenia.

„Keď sme ho prevádzali, spomenul nám, že mu zomrela žena aj dieťa. Pred dvomi mesiacmi sa zdržiavali na námestí v centre mesta.“

Zatknutý sťažka prehltol. Práve pochopil. Aspoň niečo mu vedelo docvaknúť.

„Vieš si to predstaviť? Jeho žena a dieťa sa prechádzali po námestí presne vtedy, keď niekto vyhodil do vzduchu najbližšiu budovu!“ dodala Ema dramaticky.

Zatknutý mlčal, no jeho pot na tvári hovoril sám za seba.

„Ah, Don Maliar. Ako sa on len dušoval, že nájde toho, kto je za to zodpovedný, a že ho zmaľuje ako nikoho predtým,“ povzdychol si Oliver. „Jeho duša nebude dovtedy pokojná. Veď jeho malý syn, Don junior, mal len dva roky!“

„To nespravíte,“ sykol zatknutý.

„Mám pocit, že odkedy sme tam Dona preradili, našli mu spolubývajúceho,“ pokračovala Ema.

„S tým budeme vedieť niečo spraviť. Dozorca mi dlhje láskavosť. Nechceme predsa, aby Don ostal dlho sám. Nie je to dobré na psychiku.“

„To nespravíte!“ skríkol zatknutý a buchol spútanými pästami o stôl, ako mu to len putá dovolili.

„Máš na svedomí viac ako sto obyvateľov tohto mesta. Deti, ženy, tehotné ženy, mužov, ba aj dôchodcov! Myslíš si, že budem mať jediný problém posadiť ťa do cely s Donom Maliarom a medzi rečou spomenúť, kto si a čo si spravil?! Nad. Tebou. Neprelejem. Ani. Slzu!“

Oliverova nálada sa zmenila zo sekundy na sekundu. Po vtipkovaní a prihlúplom úsmeve neostalo v miestnosti ani stopy. Nenávisť v pohľade, ktorý venoval zatknutému, sršala iskrami. Neexistovala šanca, aby ho obohral.

V miestnosti nastalo napäté ticho. Zatknutý prvýkrát skutočne pochopil, čo znamená, že vzduch sa dá krájať. Sťažka prehltol, v ústach mu úplne vyschlo.

„Tak čo, dohodneme sa?“ spýtala sa Ema a zatknutý porazene prikývol.

Oliver sa v duchu smial. Tento trik zbožňoval a Ema to dobre vedela. Predháňali sa, kto vymyslí lepšie zločinecké meno a k nemu aj adekvátny príbeh. Skóre sa práve vyrovnalo.